

ITAlie z pohledu nevykonnostního hráče alias náhradního otce alias Au-Pair

Dostalo se mi neskonalé cti a důvěry od vedení našeho spolku, jmenovitě, a tímto bych jim chtěl zároveň ze srdce poděkovat, předsedovi družstva Martinu Drobnému [čti Drobek] a našemu panu šéftrenérovi Ondřeji Vlčkovi [čti Vlčák], sepsat pár slov, řádků s poznatky a zážitky z před týdnem ukončeného tréninkového týdenního kempu v proslulé a prosluněné Itálii. Konkrétně z Green Marina Resort, Silvi Marina, okres Pescara, provincie Teramo, ITAlie.

No byl to spíše úkol, který jsem vzhledem k početní, výškové a váhové převaze obou výše zmiňovaných nemohl odmítnout. Když si mě chvíli po vyhlášení vítězů závěrečného turnaje MIXŮ (žen&mužů, dívek&chlapců, dámiček&koloušků a v neposlední řadě také začátečníků) odvedli tito dva pohlaváři našeho milovaného klubu Prague Beach Team z.s. [čti PBT] stranou a v obestoupení mě vřele požádali, zda bych o dění v předešlém týdnu a obou přilehlých víkendech nesepsal článek na naše webové stránky (www.praguebeachteam.cz), nešlo říci NE.

Píše se 9. září, léta páně 2016, je krásné slunné odpoledne. Dlouho očekávaný den D nadešel. Kdo jen mohl, ten utekl z práce tak brzy, jak jen to šlo. Mně osobně to zrovna moc nešlo, ale i tak se nám podařilo vyrazit na dlouhou cestu. A to dokonce s předstihem autobusu vyrobeného pravděpodobně z gumových medvídků, nese totiž jméno Gumdrop, který jako hlavní dopravní prostředek měl přepravit většinu nadšenců, co rádi plácají do balónu a ideálně na pláži. Ten měl vyrazet a myslím také vyrazil ve 20:00 hodin od naší domoviny, Tatranu Střešovice. Myslím, že nikdo z nadšenců neopomněl se dostavit zavčasu a zkušeně vybaven tekutými zásobami. Autobus naložil se za přispění všech přítomných kůly, lajnami, sítěmi, míči, kladkami, cepíny, závorami a ohrádkami. Kdo měl ruku, nohu, ten pomáhal, nosil a nakládal. Kdo neměl, ten povzbuzoval. No a tak netrvalo dlouho a vyrazilo se také na cestu do země vinné, plážové, zaslíbené. To jsou ovšem jen mé domněnky. Já tou dobou již seděl ve voze se svou osádkou a řtil se zarputile k cíli. Resortu Green Marine, Silvi Marina, okres Pescara, provincie Teramo, ITAlie. Naše cesta ubíhala vcelku poklidně a překvapivě rychle až na pár zastávek, většinou vynucených řevem nejmenšího cestujícího. Tím nemyslím Naty, ale Matěje alias Matesa, celým Matyáš Korvín Šulc. Také jsme museli samozřejmě stavět na čůrání, střídání šoférů, ač Jitka je skvělá řidička, Naty skvělá pečovatelka o mimino a já zábavný a bdělý navigátor, čas od času jsme museli role prohodit. Zjistil jsem, že jako chůva jsem taky celkem dobřej, skoro jako všechny tři holky, ale jako řidič jsem se nakonec osvědčil asi nejlépe. Teda doufám. Dojeli jsme, holky nezvracely, Mates taky ne, tak asi jo ;). (Pozorný čtenář může být teď možná trochu zmaten. Jak to, že tři holky, když byl původně vůz genderově vyvážen 2-2? Vysvětlení je snadné, nestala se ze mě cestou holčičím tlacháním také dívka, ač jsem k tomu možná neměl daleko, anýbrž jsme cestou nabrali ještě jednu pasažérku. Tou dotyčnou byla Kristýna Mallátová a stalo se tak u profláklého jazera Lago di Garda, kde tou dobou trávila svou dovolenou na windsurfech a protože prý foukalo nějak divně, byla studená voda a už jí to tam zkrátka lezlo krkem, neb tam bylo málo balónů, stopla si nás u dálnice). Jinými slovy, naše cesta byla příjemná, poklidná, místy i zábavná, tvořivá (vytvořili jsme cestou pár zajímavých idejí, bonmotů a teorií) a ubíhala, ale rozhodně ne tak, jak jsme se později postupně dozvídali, jako cesta zmíněným autobusem. Dovolte mi tedy jen pár vět o mých postřezích z cesty autobusové a pak už Vás nebudu cestou nudit a přeju k důležitější části zájezdu, tedy tréninkové a herní části zájezdu. Osudy ostatních posádek vozů, a že jich nebylo málo, zůstaly mi totiž po většinou skryty a utajeny. Tedy zpátky do autobusu. Za zmínku zde stojí, více mi totiž v hlavě nezůstalo, snad jen Příběh L. H. a jeho třílitrové láhve zmiňované zelené dámy z Božkova byl velice jímavý, ovšem strastiplný osud J. „Dimiho“ D., na nějž se zřejmě v autobusu, ač nebyl zcela obsazen, nedostalo důstojného místa k sezení, snad pro jeho neotřelou rozvernost, procestoval tak téměř polovinu cesty v lůžkové části autobusu v poloze ležmo,

hlavou dolů. Tento příběh nás dostal zcela na kolena a zmínka o něm byla kdykoliv v průběhu týdne vždy na přilepšenou. Neméně pak příběh T. „Arnieho“ R., který cestou bavil, a to velmi osobitě a osobně, svou blízkostí a neodolatelným šarmem zbylé cestující. Zbylí cestující, kteří mohli a kterým „Arnie“ neseděl na klíně, ti po většinou spali nebo společensky konverzovali.

Netrvalo tedy dlouho a byli jsme na místě. V dopoledních hodinách slunné a teplé soboty přivítaly nás tedy útulné apartmány (ve verzích pro 2, 4 a 6 osob) resortu Green Marine, nalézaje se hned u pláže oddělené jen nevysokým živým plotem. Ve městě Silvi Marina, 15 minut jízdy od krajského města Pescary. Chopili jsme se tedy opět všichni kůlů, cepínů, lopat, kladek, sak a sítí, lajn, závor a ohrádek a jali se je jako mravenečci nositi od autobusu na pláž, kde jsme je, po krátké pauze na rozdělení a naskladnění účastníků do apartmánu, rozmístili na vyhrazeném prostoru do požadovaných pravouhlych obrazců, obdélníků 8x16 m tuším přepůlených po delší straně vedví právě těmi kůly a saky. A vešlo se nám jich tam celkem přesně 5.

Následovalo vybalení a vzetí útokem místního superhypermarketu, který se naším náletem, připomínající nálet kobylek nebo nájezd křupanů na nedělní nákupy v Tesco, otrásl v základech. A to byla sobota! Dovedete si jistě představit, jak vypadal náš nedělní nájezd. Jediný regál označený žlutočervenou kartičkou „offerta“ nezůstal plný nebo nepovšimnutý. V supermarketu to opravdu ožilo, všudypřítomný cinkot a následný pípot pokladen předjímal skvělý a neopakovatelný večer a snad i celý týden a ještě jeden víkend. Tak dlouho jsme se totiž v Itálii měli možnost zlepšovat ve hře, formovat naši osobnost i beachvolejbalovou formu, rýsovat a opalovat tělo i mysl.

Po návratu ze sobotního nedělního nákupu byl jsem požádán o malou taky taxi službičku. Protože ne všichni jeli vozy, ne všichni jeli autobusem, někteří dokonce letěli! Ovšem jen do Říma. Protože v Silvi zapomněli postavit letiště, museli se tito zbylí přesunout ještě kousek tamním busospojem do Pescary. A tak usedl jsem za volant a za 15 minut shledával se u autobusového nádraží se zbytkem chybějícího klubového představenstva, a sice Petrem Branišem (vedení klubu šlo totiž, když o tom tak přemýšlím, členům příkladem a účast zde měli snad 100%) a poslední chybějící trenérkou Kami Mrázovou a dalšíma dvěma trénujícími.

Udeřila osmá hodina večerní, a tak jsme se všichni shlukli v kruhu na resortním rynku pod lampou a následovala úvodní porada, kterou velice zkušeně a hlasitě započal vedoucí zájezdu Martin „Drobek“ Drobný, který nás přivítal, přidal pár organizačních nezbytností, tipů na výlety o volném dnu a pár vtipů na přilepšenou. Následně se řeči chopil šéftrenér Ondra „Vlčák“ Vlček aka „Bono“, který nastínil, jak bude celý italský kemp probíhat. Opět pár organizačních nezbytností, pár vtipů a představení trenérů. Překvapivě budeme trénovat beachvolejbal, budeme při tom rozdělení do několika tréninkových skupin dle výkonnosti a překvapivě nás nemine ani tradiční a všemi milovaná ranní rozcvička a netrardičně budeme mít večer možnost, kdybychom toho neměli po celém dni ještě dost, zdokonalit svou techniku pod dozorem zkušených vychovatelů nebo si vyzkoušet, co jsme se přes den naučili, při volné hře při západu slunce. Také se prý můžeme koupat v nedalekém moři. Ovšem jen na vlastní nebezpečí, protože trenéři totiž nejsou plavčíci! ;) Následovalo jmenovité rozdělení do skupin, které tentokrát byly logicky uspořádány takto: ženy 1, ženy 2, ženy 3, ženy 4 pod vedením Kami a pozor změna: muži A, muži B pod taktovkou Vlčáka a pozor zase změna zpět: muži 3, muži 4, kterým velel Jirka Slavík. Nesmím opomenout zvláštní tréninkovou skupinu dámičky. A samozřejmě ještě tréninkové skupiny začátečníků (myslím dvě), kterých se odhodlaně ujal zkušený vychovatel

Lukáš

Havlíček.

Tyto skupiny budou se hodinu po rozcvičce střídati na kurtech v pevném rozpisu v dopoledních a odpoledních termínech a vždy bude právě netrénujícími hráčům ještě volně k dispozici volný kurt. S rezervačním systémem pořadí žabek, respektive FIFO, tedy First In, First Out. Zkrátka kdo chce hrát, nechá si u kurtu pantofle/žabky a další do řady za něj, atd. Z mého pohledu byly skupiny

pojmenovány trochu nelogicky, ale naopak rozřazení trénujících do těchto skupin bylo, a za celou dobu v Itálii ani po ní jsem neslyšel jedinou stížnost, velice promyšlené a vyrovnané a chválím kompetentní osoby, které se nad tímto evidentně zamýšlely a nerozházely nás podle nahodilého systému tahání z klobouku, oblíbenosti nebo nějakého astro-matematického vzorce pohybu planet a rozpínivosti vesmíru. No a proto, že jsme byli všichni doposud hodní, tiší a poslušní, dostali jsme na závěr úvodní porady a na památku všichni trička s motivy PBT nebo ITALY 2016. ☺ Což bylo hezké a pozorné gesto od organizátorů zájezdu.

A dostáváme se už konečně k prvnímu tréninkovému dni. Ten začal jak jinak než brilantně! V 8 jsme se v hojném počtu sešli u 1. kurtu a Kami zavelela ku běhu, tak jsme běželi, a nutno podotknout, že všichni s úsměvem a vervou, po pár stech metrech jsme zastavili, otočili se a běželi zpátky ke kurtům, kde následovala malá rozcvička v Kami stylu skýtající v sobě atletickou abecedu, která vlastně byla zakomponována již v rozběhu, dále statický i dynamický strečink a spoustu dalších zábavných pohybů a her ;). Ovšem konec rozcvičky byl již doprovázen pár kapkami deště. Tak jsme se odebrali zpět na ubikace, kde jsme bohatě a královsky posnídali a čekali, jak to dopadne. Dopadlo to přátelů víc než dobře. Po konzultaci s trenérem, já byl v 3. nejlepší skupině mužů pod velením (vedením) neméně nejlepšího trenéra Jirky Slavíka aka Jaro Slávik, aka Slavius, aka Slávista aka aka ... ano, tolik přezdívek si Jiří S. za ten týden nasbíral, odložen. Zkrátka až na odvážné ženy A, tedy ženy 1, které zanechají své nezbedné nemluvné ratolesti v péči právě netrénujících otců nebo náhradních otců či chůviček odvážně vrhly se, a to bez deštníků do lijavce, a jaly se trénovat, netrénovali jsme myslím nikdo. My jsme je jen z balkónů s tichým obdivem a nazýváje je bláznů pozorovali a udivovali se nad jejich počínáním remcajíc, že nám namočí balóny. A taky že jo. Počasí se ale za dopoledne vybrečelo, vybouřilo a slunce zase vyšlo a my po zbytek týdne, až tuším na jednu malou přeháňku, již se s jiným než slunným počasím neshledali.

Počasí bylo tedy velice vlídné na téměř podzimní období, řekl bych nezvykle teplé a vlídné, a tak nám zbylé tréninky odehrály se a ubíhaly nám. Za skvělé kombinace slunce, moře, pláže, dobře navolených skupin a skvělých a zábavných trenérů utíkaly nám den za dnem. O večerním zábavném programu s hudebními, ale i tanečními vložkami a Arnieho zvedačkami, zpěvem, sýrem a vínem raději zde nemluvě ;) Zkrátka po dlouhém a plném tréninkovém dni jedlo se, pilo a společensky žilo. Někteří výdržnější až do brzkých ranních hodin. Za zmínku také stojí i pokerová tour odehrávající se na našem balkonu s protřelým krupiérem Lukášem H. (nejednalo se o hazard, žetonů byl zde zával). Já jsem se většinou neodvažoval nijak daleko, takže se mohu jen domnívat, co se odehrávalo na jiných balkonech, ale myslím, že deskové, tedy stolní hry, a víno převládalo nad spánkem a samotářským životem. Musím zde podotknout, že tyto večery odehrávaly se veškeré ve společenském a poklidném duchu.

Tak jsme se protrénovali a propili až ke 4. dni. Ten byl pro naše těla, u mě zejména nohy, velice očekávaný a vítaný (to jsem ještě ale nevěděl, v jakém stavu budou večer). Tento den nazývá se totiž volným dnem. Máme tedy všichni volno, netrénujeme a můžeme si vybrat, jak jsem již někde daleko vpředu, tedy výše zmiňoval, z několika volnočasových aktivit. Ti nejzarputilejší odpočívají hrou, a tak plácají celý den do míče, ti vůbec nejakčtější uspořádali si myslím snad i turnaj! Ti línější povalují se z všerůzných důvodů po apartmánech, travnatém rynku nebo u moře na pláži. Ti aktivnější a normálnější, kteří si chtějí odpočinout od balónu i předešlého stereotypu, vypraví se na výlet po blízkém nebo vzdálenějším okolí za přírodou nebo po nákupech suvenýrových propriet. Buďto tradičně hromadně za vodou do hor do Aquilly nebo nehromadně vozmo kam se jim zlíbí, kupříkladu do Říma. Letošní podzimní ročník byl v tomto ohledu ovšem netradiční. Volný den musel být totiž z organizačních důvodů pro následný úbytek jednoho z trenérů, konkrétně studentky, která musela opustit nás o volném dni kvůli školním povinnostem, rozdělen na dva tak, aby zbylí trenéři byli

schopni pojmut capacity tréninkových skupin. Tak se pro žádný hromadný výlet nenašel dostatečný počet zájemců. A více o tomto dni nejsem schopen vypovědět. Neb jsem se odebral do Říma s láskou, a tím Vás už víc nudit nebudu. Prostě, samý skútry, všude samej Ital, spousta pobořenejch baráků zřejmě z doby kamenné nebo mramorové, sem tam sloup, nebo nějaký Kolo s se. um. (co ta zkratka znamená nevím, asi nějaký divadlo nebo co), fontány, 1 pyramida, kafe, špageti a spousta magnetek na lednici, ještě větší spousta tůristů a největší spousta nachozených kroků, takže nohám jsme odpočinout moc nedali, i když jsme polovinu dne projezdili tzv. „na Itala“ na Piagio Ves pičce. Zkratka nuda, nuda, šed', šed'. Po návratu v pozdních hodinách následovala už jen noc a rozbřesk do druhé půlky „beachového soustředění“ a druhé půlky bloku tréninků předcházející závěrečnému turnaji Mixů nebo King&Queen, o jehož osudu a formě mělo se teprve rozhodnout.

Další dny druhé poloviny tréninkového bloku byly také prosluněné, pouze jednou přihnala se jen malá přeháňka, ale tu jsme hrdinně překonali na kurtech při normálním tréninku, protože to by nám po 1. dni hrdost a naše muža nedovolila. Párkrát nás také bohužel navštívil, zejména při odpoledních trénincích, zlý strýc větrník, který naše skvostné a precizní náhry zahazoval nám mimo kurty nebo za síť, v tom nejlepším případě jen mírně vychyloval. Nicméně opět jsme se nedali zahanbit a nedali na sobě nic znát a trénovali dál s úsměvem a radostí nám vlastní. Co jiného nám taky zbývalo.

Den za nocí a za dnem a nocí a zase dnem tedy opět rychle utekly, únava se zvyšovala, spánkové cykly naopak se zkracovaly, láhve od piva a vína přibývaly, a najednou tu byl páteční večer. Během veřejného hlasování v průběhu týdne vybral se nakonec dle větší části hlasujících systém turnaje smíšených dvojic. Chlapců nebo jen děvčat měl kolem sebe za ten týden každý asi nakonec tolik, že se uhájila tradice a v sobotu nás čekal turnaj MIXů. To se ovšem muselo napříč širokým spektrem hráčů a jejich úrovně namíchat a nalosovat tak, aby si to v rámci možností každý užil a nemusel se strachovat z toho, že někomu lepšímu nebo naopak horšímu zkazí celý den. O to se holky organizátorky v čele s Ančou Štěpánkovou postaraly podobně jako trenéři při rozdělování skupin velice zkušeně.

Aby začátečníci nebo méně otřelí hráči neměli právě zmiňovaný strach z toho, že nějakému muži nebo ženě A zkazí celý den svými nedokonalými náhrami nebo tím, že nezasměčují, protože nad sako nevyskočí, jak zpívá se v PBT hymně (hudbu složil, slova napsal: Jan Sequens, aka Qéčko), zahrají si svůj vlastní turnaj mixů.

Zbytek hráčů rozdělily holky dle svých preferencí, za což jim děkuji, do 4 dobrých a méně dobrých skupin žen a mužů a z tajného losování z košíků postupně vytvořily 27 párů, které následně rozdělily do herních skupin. A to stylem lepší holka x horší kluk a horší holka x lepší kluk. Já byl ten horší kluk a proto ten dík, že jsem si mohl zahrát po boku některé z lepších holek. A taky že zahrál a mohl se vést na vlně jejich výkonů. Mohl ji nechat chodit na bloky, nemusel na ni řvát, aby makala, naopak, ona řvala na mě :D, nemusel vymýšlet taktiku na soupeře, nemusel počítat skóre. Byl jsem ale trochu nervózní, protože to znamenalo, že budu muset dát všechno, co mi zbylo, do svých nahrávek, kterých jsem za celý týden moc nepředvedl. Vlastně vůbec jsem toho za ten týden na kurtech moc nepředvedl. :D Ale o to víc jsem na nich byl slyšet, že jo, Ondro? Bylo mi totiž jasné, že všichni půjdou a budou hrát přese mě. Takže dík holky! ☺ Užil jsem si to.

Bohužel si přesně nepamatuju párové sestavy, ani výsledky jednotlivých utkání. Ale s tím by Vám v případě zájmu jistě ráda pomohla Anča Štěpánková.

Po probdřeném večeru stráveném v koupelně, snad to bylo způsobeno nervozitou z těch nahrávek, které předvedu, nastal ten den. Den kdy všichni změní síly a umění za předchozí týden nabyté. Nervozitu, která byla všudypřítomná a dala by se krájet, rozpustila velmi rychle ranní rozcvička v 8:00, což bylo po bujarých oslavách v duchu seznamování se a sbližování s vylosovaným protějškem opět

velice vítané a v hojně míře se jí účastnila snad celá desatina hráčů! Což je pochopitelné, protože najít a vybrat tu správnou taktiku, která se probojovat do finálových utkání, je polovina úspěchu, a tak mnohým zabrala tato činnost hodně času a velkou část noci. Takže doháněli každou minutu spánku, která jim dodá tolik potřebnou energii.

První pomyslný hvizd a úder do míče přišel na všech 5 kurtech v 9 hodin ráno. Hrál se klasickým systémem skupin na dva sety do 15 s počítáním uhraných, resp. prohraných bodů. Někdy kolem poledního bylo myslím dobojováno a začalo jít do tuhého. Následoval totiž obávaný pavouk, a že nebyl malý, protože ze skupin postupovali všichni! Abychom si to všichni dostatečně užili. Ve skupinách šlo jen o to zjistit, kdo s kým se potká v pavučině zápasů vedoucích až na stupně vítězů. S konkrétními záznamy se prosím opět neváhejte obrátit na Anču Š. Jistě Vám je opět ráda poskytne.

Co se týče zážitku ze hry, tak ten byl z mé strany velmi dobrý. Při svých výkonech razím spíše heslo „hlavně si to užít, protože vítězně to nedopadne“, a tak jsem si to užíval. Bylo opět krásně počasí, měl jsem nalosovanou skvělou spoluhráčku, padli jsme si do oka dokonce i dochvilností a herní technikou a když jsme dopoledne před prvním zápasem sladili i týmové tetování z automatu v nedaleké gelaterii a ještě týmové barvy našich dresů do barev popelářské společnosti Pražské služby a.s., bylo mi jasné, že výsledky budou a minimálně v žumpě budeme kralovat. O to větším překvapením pro mě bylo, když jsme do turnaje vstoupili hned 1. vyhraným setem a ještě jsme se při tom stačili i dost bavit. Stejně tak i naše neutuchající publikum. Nadšení i dobrá nálada nám zůstala, štěstí a výhra nás následně ale opustily, a tak to byl na dlouhou dobu poslední vyhraný set. Nutno dodat, že jsme zápas, ač pobaveni, tak na body uhráli s prohrou. Bohužel vše bylo asi až příliš dokonalé, a tak se na kurty dostavil opět zlý strýc větrník, který asi v inkriminovanou sobotu vstával levou zadní napřed, a tak dával do své návštěvy vše, co měl. Vítr se do nás i sítí a hlavně míčů opíral ze všech sil, a tak se z velice dobře rozjetého turnaje MIXŮ začala pomalu stávat spíše bagrovaná MIXŮ se stylem hry na první, maximálně druhou přes s cílem dostat balón k soupeři co nejrychleji.

Mně se samozřejmě ulevilo, protože jsem mohl své „skvostné“ smeče o pásku maskovat za vítr. Ale ne každý byl z těchto podmínek tak nadšený a užíval si to. Nicméně všichni se obecně snažili si turnaj užít a nenechat se nepřízní počasí zdecimovat. A tak se pavouk postupně ztenčoval, další menší pavouci kolem se plnily, aby se nakonec také zúžily až do finálových bojů s větrem a protihráči, kam se probojovala dua Qéčko (v závěru alternoval Vlčák) & Monika, Zuzka Jurenková & nákej kluk, Jiří s Andreou a Alžbět s Lukášem. Z čehož nejlépe si s větrem a soupeřem nakonec ve finálovém boji V&M vs ZJ&ŇK poradila a za mohutné fanouškovské kulisy vyšla vítězně dvojice (trojice) M+SQ+V. Jen dodám, že já se svou skvělou a krásnou spoluhráčkou Bětkou Paulinovou, propadli jsme do nejspodnějšího pavouka a v boji o poslední místo pouze jednou deklasovali jsme (tuším, že větrem) mezinárodní dvojici: zdeptaného Dimiho s usměvavou Márií. A tím to zhaslo, zbytek už jsme nedohrávali, takže jsme pravděpodobně předposlední. Ale musím říct, alespoň za sebe, a pokud spoluhráčka nelhala, tak za oba, že jsme si turnaj užili a škoda jen toho větru.

Následovalo už jen vyhlášení vítězů, rozvěšení vavříků, rozdání „Prize Money“ a společné fotografování. Poté samozřejmě následovaly bujaré oslavy až do velmi brzkých ranních hodin. O tom opět nemohu podat ucelenou výpověď, neb jsem o půlnoci upadl pro celkové vyčerpání do kómatu a nechci zde šířit drby a informace z druhé ruky. Ale podle důvěryhodných zdrojů končily oslavy kolem půl šesté ráno.

Ti, co méně slavili, nebo jim zbyly síly, nedělní dopoledne strávili opět na pláži volnou hrou. Zbytek pospával, balil a uklízel. K čemuž se nakonec po obědě museli uchýlit všichni neb se blížila hodina odjezdu.

Veškeré apartmány dopadly myslím bez větších škod na majetku, alespoň se ke mně opět žádných takových informací nedoneslo. Autobus započal svou cestu zpět v neděli v 15:00 a cesta to byla opět pestrá, zábavná a většinou cestujícím rychle ubíhající. Tentokrát jsem se jí účastnil i já, ale vypovídat o ni příliš nemohu. Samozřejmě proto, že jsem spal ;)

Píše se pondělí 19. 9., léta páně 2016. Je přibližně 6 hodin ráno a my jsme opět v naší domovině a vykládáme, mnozí ještě ospalí nebo společensky unavení, kůly, kladky, lana, cepíny, lajny, saka, závory, batohy, ohrádky, sítě a postupně se loučíme a odebíráme ku svým domovům nebo zaměstnáním. Protože kouzelná bezstarostná dovolená s balónem, kurty, pláží, sluncem a mořem končí, ale žít bude dál v našich vzpomínkách.

Co říci závěrem? Na jaře jedem zase!